

[Riishøj]

man fyre endnu flere mennesker. Man har at makke ret, eller man får det, der er endnu værre. Det er en speciel forhandlingstaktik, som er velkendt, men som ikke virker særlig betryggende.

Der er også et principielt spørgsmål omkring forskerrekruiteringsstillingerne, nemlig hvilken stillingsstruktur vi ønsker på universiteterne. Ønsker vi en udvikling henimod mere løse, mere midlertidige og mere dårligt lønnede stillinger på universiteterne, så er vejen frem udvidelse af antallet af løse forskerrekruiteringsstillinger på bekostning af faste stillinger. Spørgsmålet er, om det er en god politik, om det fremmer funktionsdygtige faglige miljøer på universiteterne.

Tilsyneladende rummer ministerens udlægning også en mistænkeliggørelse af universiteternes styrende organer. Ministeren mener øjensynlig ikke, at de sikrer en forsvarlig faglig planlægning. Jeg er meget interesseret i at vide, hvad ministeren egentlig mener. Er det ensbetydende med, at den centralistiske styring af universiteterne skal udvides? Er det udtryk for, at universiteterne, hvis de ikke makker ret, og hvis de ikke udlægger kravene om besparelser på den måde, ministeren ønsker, så simpelt hen skal under administration, så ministerens tanker kommer igennem på besparelsesområdet?

Ministeren anvender også begrebet »værdifuld forskning«. Det er klart, at spørgsmålet om værdier i bund og grund også beror på en politisk holdning. Vi kender ministerens forkærlighed for fag som EDB og biokemi. Der er ikke tvivl om, at de områder er vigtige og vigtige forskningsområder på universiteterne, men der er også andre områder, som måske ikke er så moderigtige, som ikke er så in i tiden: områder inden for medicin og kemi, som bestemt også er vigtige. Ministeren har en tendens til at kaste sig over modefænomener, nogle kæpheste, han gerne vil have igennem på undervisningsområdet og forskningsområdet. Han starter med en gigantisk overførsel af ressourcer til bestemte områder og opbygger nogle miljøer, som man kan frygte simpelt hen ikke fungerer, fordi starten er for voldsom. Vi ser også dette i holdningen til RUC, hvor man åbenbart vil have et optag på driftsøkonomi, som er enormt stort, og som simpelt hen kan ødelægge opbygningen af nye fag. Vi er naturligvis af den opfattelse, at universiteterne skal

forandre sig og tage nye områder op. Det skal ske ved aktiv inddragelse af de eksisterende faglige miljøer på universiteterne og ikke gennem centralistiske diktater, hvor man simpelt hen sætter universiteterne og universiteternes medarbejdere ud af spillet.

Ministeren beskæftiger sig også med det, man kalder kontraktforskningen. Ingen kan vel modsætte sig en styrkelse af forbindelsen mellem universiteter og produktionssektoren. Spørgsmålet er igen det politiske, om universiteterne simpelt hen skal underkaste sig vilkårene i den private sektor og specielt de sektorer i det private erhvervsliv, som ministeren prioriterer særlig højt. Givet er, at hvis det er udviklingen, og hvis samfundet ikke får indflydelse i det samspil, der er imellem universiteterne og det private erhvervsliv, kan vi risikere, at den kritiske og uafhængige dimension i forskning og undervisning simpelt hen forsvinder og knægtes. Den udvikling er ikke i samfundets, ikke i vores interesse.

Det er åbenbart, at der skal foretages vanskelige prioriteringer, at der skal tages vanskelige beslutninger på universiteterne. Ministeren har givet sit svar. Det er vores opfattelse, at ministerens svar lyser af mistillid til hans rådgivere og lægger op til en udvidet centralisme og til nogle særdeles farlige prioriteringer. Der er mange ting at tage fat på i denne debat. Der er specielt spørgsmålet om grundforskningens fremtidige vilkår. Ministerens svar er ikke særlig uddybende, ikke særlig klart på det felt. Der er spørgsmålet om direktoratets rolle i hele samspillet mellem universiteterne og ministeren, og der er hele spørgsmålet om samspillet mellem universiteterne og folketinget. Vi kunne godt tænke os at få en bred og en indgående debat omkring samspillet mellem universiteterne og de politiske organer og ministerierne. Er den form for budgetlægning, er den form for samspil mellem de centrale organer og universiteterne rimelig? Hvordan skal den foregå i en tid, hvor der skal foretages vanskelige prioriteringer? Det er ikke særlig klart i ministerens svar. Der er snarere en tendens til en yderligere centralisme, som vi finder meget farlig.

Helle Degn (S):

Ministeren sagde i sin besvarelse, at der i denne besvarelse intet nyt var. Alt var faktisk